

A Fővárosi Ítéletábra dr. Havasi Bence ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, dr. Szenyán István ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (....) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. május 10. napján kelt, 22.P..../2014/78. számú ítélete ellen az alperes 81. sorszámon, a felperes által 83. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és az alperes által a felperes részére fizetendő perköltség összegét 415.585 (Négyszáztizenötezer-ötszáznyolcvanöt) forintba felemeli, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból és 4.000 (Négyezer) forint fellebbezési illetékrészből álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 855.000 forint + 25% áfa tőkét, annak 2011. január 10-étől a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő összegű + 7% késedelmi kamatát, továbbá 358.585 forint perköltséget.

Egyebekben a felperes keresetét, valamint az alperes viszontkeresetét elutasította.

Az ítélet tényállása szerint a G... Kft. 2010 nyarán megkereste az alperesi Kft.-t azzal, hogy egy korábban kifejlesztett épületautomatizálási rendszeréhez az alperes felhasználói grafikus felületet (user GUI) készítsen. A munka írásos megállapodás nélkül, egyeztetések alapján folyt. 2010 szeptemberében a G... Kft. a projektet átadta az időközben, 2010. augusztus 26-án megalapult és ugyanazon ügyvezető által képviselt eredetileg L... Kft.-nek, amely névváltozás folytán 2012. január 23-ai hatállyal L... A... Kft. - azaz jelen per felperese - lett. Az alperes részére kifizetésre került 570.000 forint + áfa díj.

2010. augusztus 26-án megállapodás jött létre szeptember 1-jei kelezéssel a L... A... Kft. és az alperes között számítógépes programalkotás szerzői jogának megszerzésére, amelyben írásban is rögzítették az alperes részére adott megbízást. A felek megállapodtak abban, hogy a szerződéssel a felperes, mint felhasználó a szerződés tárgyát képező műre kizárólagos és korlátlan felhasználási jogokat szerez. A szerződő felek teljesítési ütemtervet határoztak meg akként, hogy az 1-es számú ütem teljesítési határideje 2010. szeptember 30-a, a 2-esé 2010. október 31-e volt, míg a 3-as ütem teljesítési határidejét 2009. november 30-ában határozták meg. A szerződés V.1.3. pontja szerint az egyes részteljesítési munkafázisok önállóan is szellemi alkotásnak minősülő munkaszakaszok, amelyekért a megrendelő, felhasználó szerzői jogdíjat fizet. Az első ütemért járó díj összege

855.000 forint + áfa, fizetési határideje 2010. október 10-e, a másodiké ugyancsak 855.000 forint + áfa, fizetési határideje 2010. november 10-e, a harmadik ütem díja 570.000 forint + áfa, fizetési határideje 2010. december 10-e volt. Az alperes által elkészítésre került az első ütem, amelynek ellenében a felperes az alperes részére 2010. október 13-án kifizetett 855.000 forint + áfa díjat.

2010. november 9-én az alperes ügyvezetője jelezte a felperes felé, hogy elkészült a második ütem, majd ezt követően érdeklődött az iránt, hogy számlázható-e annak díja. A felek között ezt követően mintegy két hónapig tartó egyeztetés kezdődött, amelynek eredményeként a felperes 2011. január 3-án leállította a projektet, január 10-én pedig elállt a szerződéstől arra hivatkozva, hogy nyilvánvalóvá vált számára, hogy a vállalt művet az alperes nem, vagy olyan számottevő késedelemmel tudja létrehozni, hogy a teljesítés emiatt a felperesnek, mint felhasználónak már nem áll érdekében. Ezzel egyidejűleg a felperes visszakövetelte az alperesnek addig kifizetett összeget, tehát a 2010 októberében átutalt 855.000 forint + áfa, valamint a korábban a G... Kft. által teljesített 570.000 forint + áfa összeget. Egyúttal közölte, hogy a részteljesítések kezdetlegesek, amelyek továbbfejlesztésre nem alkalmasak.

Az alperes nem ismerte el a felperes által felhozott hiányosságokat, a teljesítést a kifizetett mérőföldkövek tekintetében lezártak tekintette és azok visszafizetéséről nem volt hajlandó tárgyalni a felperessel.

A felperes keresetében a G... Kft. szóbeli szerződéséből eredő jogviszony tekintetében 570.000 forint + 25% áfa, valamint az alperessel kötött írásbeli szerződésből eredő jogviszony vonatkozásában 855.000 forint + 25% áfa megfizetésére kérte az alperes kötelezését hibás teljesítésből eredő kártérítés címén. Másodlagosan ugyanezen összegek megtérítésére a szerződéstől való elállására hivatkozva kérte az alperest kötelezni. Késedelmi kamatigénye 2011. január 10-étől kezdődően a jegybanki alapkamat + 7%-os mértékű kamat megfizetésére vonatkozott. Harmadlagosan kérte figyelembe venni a megállapodás V. pontját, amely szerint az alperest szerzői jogdíj csak akkor illeti meg, amennyiben kötelezettségét maradéktalanul teljesítette.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az egyes részteljesítési munkafázisok önállóan is szellemi alkotásnak minősülő munkaszakaszok. S... G... informatikai igazságügyi szakértő által készített magánszakvélemény alapján azt állította, hogy az alperes az első ütemben vállalt kötelezettségeinek eleget tett. Vitatta a felperesi elállás jogszerűségét, viszontkeresetét terjesztett elő a második ütem elmaradt szerzői jogdíjának, azaz 855.000 forint + áfa összegnek, valamint ezen összeg után 2010. november 9. napjától járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegének a megfizetése iránt.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy elállása jogszerű volt, ezért a második ütem ellenértékeként az alperesnek nem jár díj.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben megalapozottnak, az alperes viszontkeresetét pedig alaptalannak találta. Határozatát a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 1. § (6) bekezdésére, 3. §-ára, 42. § (1) bekezdésére, 58. § (3) bekezdésére, a Ptk. 305. §-ára, 319. § (3) bekezdésére, 320. § (1) bekezdésére, 395. § (1)-(3) bekezdésére és a Pp. 81. §-ának (1) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy a felek által használt elnevezéstől függetlenül a peres felek között nem felhasználási szerződés, hanem vagyoni jog átruházására irányuló szerződés jött létre, amelynek

megszüntetésére vonatkozóan az Szjt., mint speciális szabály részletes rendelkezést nem tartalmaz. Erre tekintettel az Szjt. 3. §-ának utaló szabálya értelmében a Polgári Törvénykönyv vállalkozási szerződésre vonatkozó szabályai szerint kell a jogvitát elbírálni.

Először a felperes elállásra alapított - másodlagosként előterjesztett - kereseti kérelmét bírálta el, mert álláspontja szerint az volt az elsődlegesen eldöntendő kérdés, hogy jogszerű volt-e a felperes szerződéstől való elállása. Rögzítette, hogy 2011. november 9-11-ére vált nyilvánvalóvá azt, hogy a felek a projektben megvalósítandó megoldásokat nem egyformán értelmezik. A mellékletek tömör megfogalmazása, a fogalmi definíciók hiánya és bizonyos ellentmondásosság következtében mindkét fél feladatértelmezési álláspontja levezethető a 3. számú mellékletből, azaz egyik fél álláspontja sem zárható ki az elsőfokú bíróság megítélése szerint. A projekt során nem volt kimutatható az elvárás érdemi megváltozása, azonban a fejlesztés előrehaladtával az igények részletes kifejtésére, pontosítására került sor.

A bizonyítási eljárás során megállapíthatóvá vált, hogy az említett okok hozzájárultak ahhoz, hogy a feleknek közel két hónapon keresztül egyeztetést kellett folytatniuk. Ennek során történt késedelem az alperesi teljesítés tekintetében, azonban késedelemre mindkét fél érdekkörében merült fel ok az első és a második ütem teljesítése során. Az első ütem esetében a négy hónapos késedelem az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes érdekkörében merült fel, a második ütem esetén a késedelem mértéke egyértelműen nem volt meghatározható, illetve a késedelemre vonatkozóan mindkét fél érdekkörében merültek fel okok. Az elsőfokú bíróság ezért azt vizsgálta, hogy az alperes által utóbb vállalt határidőre - január közepére - történő teljesítés jelentett-e olyan számottevő késedelmet a megrendelő számára, amely következtében már nem állt érdekében a teljesítés és ezáltal az megalapozta a felperes elállását. A bizonyítékokat értékelve a felperesi elállást jogszerűnek tekintette utalva arra, hogy a vállalkozási szerződés valamely szükséglet kielégítése céljából jön létre, tehát annak teljesítése szorosan kapcsolódik a létrehozásának indokához. Amennyiben a felperes azt látta, hogy az egyeztetéseket követően a célzott eredmény létrehozása további akadályokba ütközik, úgy jogában állt az, hogy a szerződés léte felett rendelkezzen.

Az elsőfokú bíróság egyetértett a szakértő azon álláspontjával, miszerint a szerződés szerinti három ütem felhasználói szemszögből nem bontható részekre és csupán a végtermék lett volna felhasználható, amennyiben az elkészül. Mivel tehát a felperes részéről - jogszerű elállása folytán - az első ütem díjának kifizetése az alperes szerződésszegése következtében a felperes oldalán kárként jelentkezik, ezért az elsőfokú bíróság az alperest kötelezte a tőke összeg áfával együtt történő megfizetésére annak késedelmi kamataival együtt, mivel a tanúvallomások is megerősítették, hogy az egyes ütemek szerinti teljesítések eredményeként előállt produktumok önállóan nem voltak működőek.

Az elsőfokú bíróság azonban nem értett egyet a felperes által a G... Kft.-nek kifizetett díj kártérítésként történő érvényesítésével. Osztotta az informatikai szakértő álláspontját abban, hogy a G... Kft. keretein belül elvégzett és elszámolt első ütem, szakmailag különválasztható a L... keretein belül kötött szerződéstől, illetve annak műszaki tartalmától, ugyanakkor utalt arra, hogy elállási nyilatkozatot - amely 2011. január 10-én kelt - a felperes a G... Kft. vonatkozásában nem közölhetett. A G... Kft. ügyvezetője részéről 2012. május 6-án kelt engedményezési nyilatkozat ugyanis igényérvényesítési jog engedményezéséről szól, az az elállási jog gyakorlásáról nem rendelkezik. A töretlen bírói gyakorlat szerint a szerződésből eredő követelés engedményezése a szerződéstől való elállási nyilatkozatra nem terjedhet ki, mivel a szerződés megszűnését eredményező nyilatkozatot csak az eredeti jogosult, az engedményező tehet.

A kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság a felperesnek az írásban kötött megállapodástól történő elállását jogszerűnek tekintette és ez alapján az első ütem díjának visszafizetésére kötelezte az alperest, míg a második és harmadik ütem hibás teljesítésére vonatkozó felperesi kérelemmel nem foglalkozott, továbbá a harmadlagos kereseti kérelem tekintetében sem foglalt állást.

A viszontkereset körében az elsőfokú bíróság egyetértett a szakértővel abban, hogy az alperesi teljesítés felhasználói szemszögből csak akkor lett volna használható, ha a végtermék elkészül. Ennek hiánya az alperesi késedelemre, illetve az ebből eredően bekövetkezett felperesi elállásra vezethető vissza. A második ütem esetén a felperes részéről felszólítás történt elektronikus levélben a hibák kijavítására, a felek informálisan 2010 december közepe szerinti teljesítési határidőben meg is állapodtak, amit az alperes később nem tartott be. Végtermék hiányában az alperes által elkészített második ütem az alperesi magatartásra visszavezethetően értékkel nem bír, a felperes számára nem felhasználható, ezért az elsőfokú bíróság az alperesi viszontkeresetet megalapozatlannak tekintette és azt elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott, a túlnyomó részben pernyertes felperes perköltségeinek megfizetésére az alperest kötelezve. Ennek keretében a felperesi képviselő munkadíját (108.5858 forintot) a felperes által előlegezett szakértő díj egy részét (150.000 forintot), valamint a felperesi magánszakértő díját (100.000 forintot), illetve annak az alperes pervesztességére jutó részét vette figyelembe.

A határozattal szemben mindkét peres fél fellebbezést nyújtott be.

Felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet perköltséggel kapcsolatos rendelkezéseinek megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a felperes részére ítéljen meg további 157.000 forint perköltséget, amely 100.000 forint előlegezett szakértői díjból, valamint 57.000 forint, a felperes által lerótt illetékrészből áll. Azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes pernyertességét 2/3 arányban állapította meg, azonban nem vette figyelembe a felperes által a keresetlevélen okmánybélyegben lerótt 85.500 forint illeték összegét, valamint S... J...I..., a perben első alkalommal kirendelt szakértő felperes által előlegezett díját 150.000 forint összegben. A megállapított 2/3-os pernyertességi arányra tekintettel ezért a felperest további 157.000 forint - 57.000 forint illeték + 100.000 forint szakértői díj - perköltség illeti meg.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a felperes teljes keresetének elutasítását, valamint a viszontkeresete szerinti döntés meghozatalát kérte.

Sérelmezte, hogy bár a perben összesen öt igazságügyi informatikai szakértő szakvéleménye került beszerzésre, ezek között azonban teljes tartalmi átfedés vagy azonosság nem volt. Még csak említésszerű utalás sem szerepel az elsőfokú ítéletben a kirendelt dr. S... J... igazságügyi informatikai szakértő által elkészített első szakvéleményre, és elmaradt annak összevetése is a második szakvéleménnyel.

Nehezen értelmezhető az elsőfokú ítéletnek a megállapodás minősítésével kapcsolatos okfejtése is, amely az Szjt. és a Ptk. rendelkezéseinek sajátos elegyeként történő alkalmazásán alapul. Az Szjt. értelmében a megállapodás felhasználási szerződésnek minősül, azt azonban az elsőfokú bíróság vagyoni jog-átruházási szerződésként értelmezte. Az Szjt. 16. §-ának (1) bekezdése szerinti értelmezés következtében a kikötött díj fedezi az engedély alapján megszerzett jog és az elvégzett tevékenység ellenértékét is. Az elsőfokú bíróság által az alperesre nézve kedvezőtlenebb értelmezés került elfogadásra, amely az Szjt. 42. §-ának (3) bekezdésébe ütköző eljárást eredményezett.

Az elsőfokú ítélet tévesen értelmezte az alperesi szolgáltatás jellegét, ugyanis az egyes

mérföldkövek teljesen vagy részlegesen önálló műnek tekinthetők. A felperesi elállásnak az elsőfokú ítélet szerinti értelmezése nem jogszerű, különös tekintettel arra, hogy annak jogszabályi hivatkozásául a Ptk. 395. § (1) és (3) bekezdései szolgálnak. Az ítéletből nem olvasható ki pontosan, hogy mely jogszabályhely alapján találta jogszerűnek az elállást, amelyre a vállalkozási szerződés jogszabályi rendelkezése szerint nem is lett volna mód. A perben nem került bizonyításra az a felperesi érdek sem, amelynek elmúlása okozhatta volna az elállást. Jogszerű felperesi elállás tehát nem került igazolásra a perben, így a viszontkereseti követelés megalapozott.

Tévesek és számszakilag követhetetlenek az ítélet perköltséggel kapcsolatos rendelkezései is, mind a magánszakértők, mind a perszakértők díjazásának elszámolása hibás. Az elsőfokú bíróság továbbá nem értékelte annak tényét, hogy a 26. számú végzése alapján 151.110 forint összeg a felperes részére már visszautalásra került.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet alperes fellebbezésével támadott részének helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet felperes fellebbezésével támadott részének helybenhagyását kérte.

Fellebbezéssel nem volt támadott az elsőfokú ítéletnek a felperes meghaladó - a felperes által a G... Kft.-nek megfizetett 570.000 forint + áfa összegű díj visszafizetésére irányuló - keresete tekintetében meghozott elutasító rendelkezése, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette.

Az alperes fellebbezése nem alapos, a felperes fellebbezése kis részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és abból túlnyomó részt helyes érdemi döntést hozott. Az elsőfokú ítélet jogi indokait azonban a Fővárosi Ítéltábla nem osztotta, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel azokhoz az alábbiakat fűzi.

A nem vitás peradatok szerint 2010. augusztus 26-án a felperesi jogelőd és az alperes között írásos megállapodás jött létre „Számítógépes programalkotás szerzői jogának megszerzésére” elnevezéssel. A szerződés 1. pontja szerint a megállapodás tárgya az „Épületfelügyeleti rendszer grafikus felhasználói felülete” elnevezésű számítógépes programalkotás, mint szerzői jogvédelem alá eső szellemi alkotás hasznosításával kapcsolatos jogviszonyok rendezése. A peres felek közötti szerződés tárgya tehát az Szjt. 1. §-ának (2) bekezdés c) pontja szerinti, szerzői jogi védelem alá tartozó számítógépi programalkotás és a hozzá tartozó dokumentáció (a továbbiakban: szoftver).

Az Szjt. 4. § (1) bekezdése alapján a szerzői jog azt illeti, aki a művet megalkotta (szerző). A szerzőt a mű létrejöttétől kezdve megilleti a szerzői jogok - a személyhez fűződő és a vagyoni jogok - összessége. A személyhez fűződő jogok - a mű nyilvánosságra hozatala, visszavonása, szerzőség elismerése, a mű egységére vonatkozó jog - nem ruházhatóak át és azok másként sem szállhatnak át, továbbá a szerző nem mondhat le róluk, azonban a vagyoni jogok - bár főszabályként ezek sem ruházhatóak át és a szerző sem mondhat le róluk - a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel átruházhatók, örökölhetők, illetve átszállhatnak {Szjt. 9. § (1)-(6) bekezdése}.

Az Szjt. számítógépi programalkotásra (szoftverre) vonatkozó VI. fejezetének 58. § (3) bekezdése az Szjt. főszabályától eltérően lehetővé teszi a szoftverre vonatkozó szerzői vagyoni jogok átruházását. A vagyoni jogok része - többek között - a szoftver felhasználásának engedélyezése is.

Az Szt. 16. §-ának (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a felhasználásra engedély felhasználási szerződéssel szerezhető. A felhasználási szerződés szabályait az Szt. 42-55. §-ai tartalmazzák. E szabályok értelmében a vagyoni jogok jogosultja lesz az is, aki jogátruházásról szóló szerződés alapján a szerzőtől ezeket a jogokat megszerzi. A jogszerző - a jogok átruházására irányuló szerződés eltérő kikötése hiányában - a vagyoni jogokkal a továbbiakban rendelkezhet.

Az alperes a perbeli jogvitát megalapozó szerződésben a 3. számú mellékletben specifikált számítógépes program kizárólagos és korlátlan felhasználási jogát ruházta át a felperesi jogelődre. A rendelkezésre álló adatok alapján azonban az állapítható meg, hogy a felek szerződésének hangsúlyos eleme az volt, hogy az alperes a már meglévő számítógépes programalkotását vállalta a felperesi jogelő cég igényeinek megfelelően átdolgozni és azt adaptálni, amelyből az következik, hogy a felek jövőben megalkotandó mű elkészítésére kötöttek szerződést.

Az Szt. 49. §-ának (1) bekezdése szerint a jövőben megalkotandó műre vonatkozó szerződés alapján átadott mű elfogadásáról a felhasználó a mű átadásától számított két hónapon belül köteles nyilatkozni. Ha a művet a felhasználó kijavításra visszaadta, a határidő a kijavított mű átadásától számít. Ha a felhasználó az elfogadásra nyitva álló határidőn belül nem nyilatkozik, a művet elfogadottnak kell tekinteni.

A (3) bekezdés értelmében ha a szerző a kijavítást alapos ok nélkül megtagadja vagy határidőre nem végzi el, a felhasználó a szerződéstől díjfizetés kötelezettsége nélkül elállhat.

Az Szt. 49. §-a tehát speciális szabályt tartalmaz a jövőben megalkotandó műre irányuló felhasználási szerződés hibás teljesítése esetére. A felhasználó elállási joga eltér a Ptk-nak a hibás teljesítésre vonatkozó szabályaitól, ugyanis a szerződéstől csak akkor állhat el jogszerűen, ha a szerzőnek a mű visszaadása mellett a kijavításra határidő tűzésével lehetőséget adott és azt az alperes megtagadta vagy nem teljesítette. A szoftverek esetében további eltérés, hogy az Szt. 60. § (4) bekezdése szerint a 49. § (1) bekezdésében szabályozott határidő nem két hónap, hanem négy hónap.

A perbeli esetben a szakvélemények és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható volt, hogy az alperes a szoftver első és második ütemét telepítette és adaptálta a felperesnél, továbbá azt folyamatosan javította, igazította a felperes igényei szerint. A szerződés teljesítésének utolsó fázisában tartott, amikor a felperes az elállását közölte, ezt megelőzően azonban a felperes nem tűzött határidőt a hibák kijavítására, amelyet az alperes elmulasztott volna, és arra sem volt adat, hogy az alperes a kijavítást megtagadta. Mindezekre tekintettel a felperes által 2011. január 10-én közölt elállás - kijavítási határidő tűzése nélkül, eltérő ügyleti kikötés hiányában - jogszerűtlen volt, amely nem bontotta fel a Ptk. 320. §-ának (1) bekezdése szerint a szerződést. Ennek folytán a felperes a Ptk. 319. § (3) bekezdésére hivatkozva nem igényelheti alappal a már teljesített szolgáltatások visszafizetését és kárának bekövetkeztét.

A szerződés azonban a felek egyező akarata következtében nem vitásan 2010. január 10-én megszűnt, mivel az alperes nem tett lépéseket a hátralékos díj beszédése iránt, a felperes pedig nem szorgalmazta a további teljesítést. Végtermék hiányában az alperes által elkészített első és második ütem az alperes magatartására visszavezethetően értékkel nem bír, az a felperes számára nem felhasználható. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a kirendelt perszakértők szakvéleménye alapján, hogy a szoftver felhasználói szemszögből csak akkor lett volna használható, amennyiben az teljes egészében, maradéktalanul elkészül. Ezért az első ütem díját alappal követelte vissza a perbeli megállapodás alapján a felperes. Ugyanezen okból nem volt alapos az alperes viszontkeresete, amely a második ütem díjának megfizetésére irányult.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítélete a per főtárgya tekintetében - az ismertetett eltérő indokok mentén - érdemben helyes volt, ezért az alperes fellebbezése nem volt teljesíthető.

Nem volt alapos az alperes perköltséget támadó fellebbezése sem, az általa sérelmezett összegeket az elsőfokú bíróság ítéletében elszámolta a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint a pernyertesség-pervesztesség arányát figyelembe véve.

Részben eredményre vezetett azonban a felperes perköltségre irányuló fellebbezése. Helytállóan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni a felperes által illetékbélyegben lerótt kereseti illeték pernyertességre jutó 2/3-áról, azt azonban alaptalanul sérelmezte, hogy a felperes által előlegezett, a perben első alkalommal kirendelt szakértő - dr. S... J...I... - 150.000 forintos díjáról az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni. Ahogy arra az alperes a fellebbezési ellenkérelmében helyesen utalt, az elsőfokú bíróság 26. sorszámú végzésében jogerősen rendelkezett dr. S... J... I... igazságügyi szakértő díjának előlegezéseként a felperes által letétbe helyezett összeg visszautalásáról. Amennyiben ez ténylegesen nem történt meg, úgy ezt a felperesnek az elsőfokú bíróságnál kell jeleznie, kérve az elnöki letétkezelőnek a 26. számú jogerős végzés teljesítésére való utasítását.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, annak fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes által a felperes javára fizetendő perköltség összegét 358.585 forintról 415.585 forintra felemelte, míg ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét - az ismertetett indokolásbeli eltéréssel - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, míg a felperes fellebbezése kis részben eredményre vezetett, a másodfokú bíróság ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a túlnyomó részt pervesztes alperest kötelezte a felperes másodfokú eljárással felmerült részperköltsége megfizetésére, amelynek megállapítása során a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjat, valamint a lerótt fellebbezési illetéket, továbbá a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerinti pernyertesség-pervesztesség arányát vette figyelembe.

Az Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2016. november 29.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: